

Lunds största arbetsplats

Sedan ett halvår tillbaka träffar riksdagsledamöterna från Lund universitetsledningen. Initiativet till dessa möten kom från mig. Det fanns flera skäl till att vi borde träffas. Trots att jag inte sitter i utbildningsutskottet får jag systematiskt information från de flesta högskolor i landet. Särskilt Malmö högskola är flitig med att skicka meddelande när det kommit en ny doktorsavhandling eller de har något annat nytt berätta. Förutom LTH-nytt kom dock ingenting från Lund.

Aktivt förhållningssätt

Alla partier utom c och kd har riksdagsledamöter från Lund, men såvitt jag vet har LU:s relation till riksdagen huvudsakligen gått via Bengt Silfverstrand (s) som sitter i universitetsstyrelsen. Eftersom vänsterpartiet har ett påtagligt inflytande på regeringens forsknings- och utbildningspolitik och universitetet är en av de största arbetsplatserna i den valkrets jag representerar, ansåg jag det lämpligt att ha ett aktivt förhållningssätt. Ännu ett syfte med att engagera sig i forsknings- och utbildningsfrågor är deras strategiska roll för att klara de beslutade miljömålen och "upptäcka" miljöproblem som vi ännu inte känner till.

Responsen från universitetsledningen var snabb. Vi som närvarat på de fyra mötena hittills kan inte missta oss på intresset för bättre relation till statsmakten. Det är dock många inbjudningar och aktiviteter som konkurrerar om den tid ledamöterna kan spendera utanför riksdagen. Bland de andra är det Ulf Nilsson (fp) som prioriterat universitetet. Inte så konstigt: han sitter i utbildningsutskottet.

Regionala högskolor

Satsningen på utbyggnad av lokala och regionala högskolor det senaste årtiondet har varit kraftfull. Vilken vitaliserande effekt tillkomsten av en högskola i Blekinge och andra länssdelar haft är rätt bekant. Mindre känt är att utbyggnaden delvis finansierats genom neddragning av resurserna till de gamla högskolorna/universiteten. Det finns cirka en tredjedel så stora

resurser per student vid LU nu som för tio år sedan. Nedskärningarna leder till uppsägning av anställda, till att professurer inte återbesätts och andra sparåtgärder. Fördelningen av sparbeting mellan olika fakulteter har uppmärksamats i den lokala debatten. Mindre uppmärksamhet har ägnats den totala tilldelning som LU fått från statskassan.

Rapporterna om den goda regionala effekten av de nya högskolorna har följts av rapporter med ett mera kritiskt innehåll. Andelen disputerade lärare är låg (mindre än 50 procent jämfört med 70 vid de gamla universiteten), svårigheter att rekrytera sökande till utbildningsplatserna och några "underkända" utbildningar (där Högskoleverket dragit in examinationsrätten). Dessa fakta hör ihop.

Två slutsatser kan dras. För det första att rekryteringen av forskare/disputerade lärare från de äldre universiteten är en förutsättning för att upprätthålla och höja kvaliteten på de lokala högskolorna. För det andra kan det ifrågasättas hur många orter i Sverige som kan erbjuda utbildningar som kan betecknas som högskolemässiga. Det lär finnas högskoleutbildning i ekonomi på 23 platser i landet. Sannolikt finns det en kritisk massa under vilken det kan vara svårt att etablera en bra forskarmiljö. Forskningsanknytning till högskoleutbildningar lär vara en förklaring till att svenska sådana ansetts ha en hög klass vid internationella jämförelser.

Forskningspolitik (v)

Det rödgröna samarbetet i utbildningsutskottet har fungerat smidigt, delvis för att v, s och mp står varandra ganska nära inom detta område. Britt-Marie Danestig (v) är utskottsordförande, känd för både resultat-inriktning och politiskt djup. Vid vårens forskningspolitiska diskussion i kammaren tackade Tomas Östros henne och Gunnar Goude (mp) för ett gott samarbete. Det är inte brukligt att s-ministrarna gör så i sakdebatter.

Huvudinriktningen i forskningspolitiken är att slå vakt om forsknings-

ens frihet, gentemot både giriga marknadskrafter och kortsiktig politisk klåfingrighet. Det är partiprogrammets linje. Där understryks också vikten av att ha en hög andel offentligt finansierad forskning.

Britt-Marie och de andra vänsterpartisterna i utbildningsutskottet har också framgångsrikt drivit på om studiefinansieringen, en fråga med hög dignitet för att motverka den sociala snedrekryteringen till högre studier.

Lärarutbildningen

Vad gäller propositionen om lärarutbildningen fanns det delade meningar i riksdagsgruppen.

Vi var flera som inte var nöjda med lärarhögskolornas ökade andel av utbildningstiden, eftersom den riskerar att inkräkta på den ämnesutbildning som bedrivs på universitetet. Några av oss fick lägga ner rösterna, men den framförhandlade propositionen vann majoritet i kammaren. Min yrkeserfarenhet inom grund- och gymnasieskolan har lärt mig att god lärar-kompetens kräver en hög kunskapsnivå i undervisningsämnena. Sedan är det mycket annat som också måste till för att läraren ska vara professionell.

V-Lund och LU

Många medlemmar i v-Lund är universitetsanställda. För ett parti med anspråk på att vara ett arbetarrörelseparti har detta aldrig setts som en merit, men med en sjättedel av väljarsympatierna bakom sig och med anspråk på att växa är den breddning som proklamerats av partiledningen naturlig. Att vända sig utåt och föra dialog med olika grupper är logiskt för ett parti som vill kombinera parlamentarisk och utomparlamentarisk verksamhet.

Några medlemmar har hyggligt nog hjälpt mig kläcka förslag som kan förbättra villkoren för högskolan. En sänkning av avkastningskravet på Akademiska Hus är ett sådant. Det lär ha setts med välvilja bland dem som svarar för forskningspolitiken, och framtiden lär visa om de även kan lyckas övertyga finansdepartementet.

Historiska museet har flera riksdagsledamöter engagerat sig i. Universitetsstyrelsen hävdar att det inte är deras ansvar att betala för mer än det som är relevant för forskning och universitetsutbildning. Förvisso ska universitetets museiverksamhet utredas en gång till, men någon lösning kan ännu inte skönjas. Utan att vara förtrogen med Lunds ekonomi anser jag det rimligt att kommun (och region?) ger ett bidrag som underlättar allmänhetens tillträde till museets unika samlingar. Initiativ kanske kan tas i Kultur- och fritidsnämnden.

Fler naturvetare

En fråga till som kunde vara en gemensam angelägenhet för kommun och universitet är den ofta uttryckta ambitionen att utbilda fler tekniker och naturvetare. Näringslivet vill ha nya civilingenjörer, en reell miljöomställning av samhället fordrar satsning på naturvetenskap. Att det inrättas nya utbildningsplatser löser inte problemet för det finns inte behöriga sökande nog som kan ta platserna i anspråk. Kan grund- och gymnasieskolan i Lund bidra till att höja intresset för naturvetenskap och skaffa fler behöriga sökande? Vänsterpartiets lyckade initiativ för att höja historieämnets status kan kanske följas av ett motsvarande för naturvetenskap.

Lunds universitet är numer den fjärde största statliga arbetsgivaren. Störst är försvaret före Vägverket och Banverket. Det förstnämnda har nog begränsad framtidspotential. Ökade resurser för Banverket har jag inget emot, men jämfört med de två andra anser jag att investeringar i forskning och utbildning är självklara för moderna och framtidssträvande rörelser, medan investeringar i vägar bara lönar sig för Skanska och andra delar av betongkulturen.

KARIN SVENSSON SMITH

Från preventivmedel till FNL

Per Francke, Spanienveteran och partimedlem sedan 30-talet & Kent Lindkvist, författare till boken "Program och parti. Vänsterpartiet 1917-1977". Alla välkomna!

Söndag 19.11 kl. 19, Vårfruskolan

Ljusbärarminnen

Lund är en stad av traditioner och jubileer – det var inte länge sedan stan fylldes 900 resp. 1000 år med tio års mellanrum. Men Veckobladet utkom faktiskt med sitt första nummer hösten 1975 – läs det själv i Stadsbibliotekets utomordentliga lundasamling! Nu tillhör jag inte de riktiga veteranerna, men visst har jag frekventerat officinerna genom åren: källarna på Fredsgatan och Revingegatan, redaktionslokalerna på Bredgatan och Fabriksgatan och nu senast den gamla köttbesiktningssbyrå vid Mårtenstorg.

Spännande kommunalpolitik

Jag började skriva i tidningen så där 1980 och min avsikt var att lyfta fram Lunds kommunalpolitik och ta fram dess många komiska, allvarliga och absurda sidor. Det här var den tid när vänsterpartiet bröt igenom i Lund med en vitalitet och ett självförtroende som jag aldrig har sett maken till. Det skedde inte utan motstånd – det kunde inträffa att ett antal borgerliga kommunfullmäktigeledamöter reste sig demonstrativt och lämnade salen när Tarcisio Bommarco (vpk) tog till orda. Samförstånd hade dominerat i många år. Sossarna verkade inställda på att långsamt tyna bort eller möjligen längta efter en radikal förändring av befolkningssammansättningen i kommunen som skulle kunna föra dem till makten, medan borgarna såg sig som stadens självklara styresmän. Och så kom denna samling slynglar av båda könen med språk och argument som var hämtade från 70-talets demonstrationer. En kulturkrock alltså, tacksam att skriva om.

Vi lärde oss snabbt, signaturen Grr och jag, och rörde oss som fiskar i vattnet kring fullmäktigesalen: än var vi på läktaren, än satt vi med kommunens kaffemuggar som ledamöterna hade smugglat över till oss i vimlet utanför sessionssalen. De övriga partiernas företrädare uppfattade oss förmodligen som politiska kommissarier som övervakade den korrekta partilinjens när vi dunkade våra ledamöter i ryggen vid särskilt lyckade inpass, argumenterade förtroligt med andra och tröstade de klenmodiga.

En särskild effekt uppnåddes när vi på torsdagskvällen kom med en rejäl bunt nytryckta VB till fritt förfogande för församlingen. De gick åt som smör i solen bland ledamöterna där de satt och hade det småtråkigt i väntan på att få trycka på knappen efter partilinjens. Från läktaren kunde man iakttä vad som lästes först och längst och var läsaren småskrattade – en feedbackeffekt som det är få skribenter förennat att uppleva. Inför en

budgetdebatt kom Grr och jag på att skolklasserna behövde få information om ledamöterna och vi gjorde alltså en presentation av samtliga 65. När man läser den nu häpnar man över vad man kunde tillåta sig i fråga om förlöjliganden och lätt äreröriga tillmälen. Förmodligen var man yngre då.

Förebilder

Formen för den här spalten har en annan historia. Jag läste i tio år varje vecka New Statesman, den engelska vänstertidskriften (den ligger fortfarande i travar i källaren) och där fanns en veckokrönika, London Diary, under tecknad av signaturen Critic. Så småningom fick jag klart för mig att skribenten var tidskriftens redaktör Kingsley Martin. Martin gästade faktiskt Lund, kunde förmedla ännu mer politiskt skvaller muntligt och visade sig vara en man som gärna tömde några glas. Hans spalt var omsorgsfullt skriven, handlade om kultur och politik på ett lättamt sätt och kunde däremellan rymma avsnitt om hur vackert rosenbuskarna stod just i år. Vi var nog flera som ville skriva så, t.ex. också Dieter Strand och Gunnar Fredriksson som gjorde något åt det hållet i gamla Stockholmstidningen under signaturen Struve. Det är inte helt lätt, det kan bli överlastat och självupptaget. Ibland skriver krönikorna sig praktiskt taget själva, men det är inte säkert att det blir så bra för det. Jag hade f.ö. också tanken att Lucifer skulle bli en kollektivsignatur för redaktionen. Grr och jag gjorde också några försök att byta signaturer, men det föll bort efter hand.

Utanför denna spalt är det andra stilideal som har gjort påverkat. Den

s.k. nya journalistiken, den som Tom Wolfe m.fl. lanserade och som går ut på att reportern själv är närvarande i texten, passar naturligtvis utmärkt när man faktiskt själv inte är en objektiv iakttagare utan en som deltar och påverkar den process man beskriver. VB är ju en *viewpaper*, ingen *newspaper*.

Viktigt bevakningsuppdrag

Lusten att skriva om Lunds kommunalpolitik har väl minskat en del över åren, inte minst under de perioder då vänsterpartiet funnits med i de handlingsförlamade majoriteter man bildat med socialdemokrater och miljöpartister. Det är lättare att skriva vasst när man är i opposition, det bara är så. I stället har det blivit mer av reflexioner kring allmänpolitik och tidsanda, krönikor i lätt nebulösa ämnen som väl lika gärna kunde ha skrivits i Osby, Stockholm eller Bryssel. Vissa lokala bevakningsuppdrag har dock tillkommit: i Malmö finns t.ex. en ledarskribent vid namn Per T. Ohlsson som alldeles uppenbart behöver hållas under kontinuerlig uppsikt.

Kvar står en vilja att i lundensisk radikal tradition skriva om allvarliga saker på ett lättamt sätt och om lundsamma saker allvarligt. Det leder stundom till att läsaren tar fel på graden av allvar och lättsinne, men det får man ta.

Undflyende identiteter

Ibland uppstår missuppfattningar, som t.ex. att signaturen (samtidigt en ljusbärare och en benämning för djävulen själv) skulle vara identisk med en eller annan faktisk person. Inget kan vara mer felaktigt. Människor odlar olika sidor av sig själv i olika sammanhang. Den stillsamma amatörbotanisten är någon annanstans den kaxige dansbandsledaren eller den kunnige rörmokaren. En krönika och en krönikör får efter hand sitt eget liv

och är inte alltid så lätt att styra.

Men det blev kanske just självupptaget det här. Vad som är bra med VB? Den totala öppenheten, det självklara i att inte sälla artiklarna efter deras politiska lämplighet. Där vet jag ingen jämförbar som kan tävla med oss.

LUCIFER

Bellmans tid och vår, 2

Kanske kommer vi att tillsammans sjunga Fredmans epistel nr 48, "Solens glimmar", på Röda Kapellet's Bellmansafton (fredag 15.12 19.30), fast kanske inte alla de 21 stroforna.

Förutom en utflykt till Cádiz och en till Norge uppehöll sej Bellman hela livet i Stockholm med dess omedelbara omgivning. I Fr. ep. 48 har sällskapet vågat sej så långt bort som till Stora Essingen men är på väg hem. Intill far en båt med diverse lantmanaprodukter för stadens försörjning: hö, grönsaker, "mjölk och äpplen klara", och en annan med mera mjölk, lövbrodd (till stadens kriter), lamm, smör och körsbär.

Fredman och hans sällskap driver godmodigt med höbåtens besättning. Av de samtida fysiokraternas höga värdering av samhällets "närande" klasser märks inget i epistlarna.

Romantiken (t.ex. Almquist) dyrkade däremot bönderna. Så ock 1960-70-talets grönavägeninspirerade vänster. Nu är storstaden på nytt idealt hos de unga. Det är åter legitimt att förlöjliga bönder och andra glesbygdingar.

GR

Varför Berlin?

Den 2 november arrangerade Lunds Konsthall i samband med utställningen "i Hop" kulturbron 2000 Lund – Berlin. Tre svenska konstnärer som tidvis varit boende och arbetat i Berlin, samtalade om sina erfarenheter när det gällde Berlin som konststad. VB var enda tidning på plats.

Marit Lindberg, från Malmö, fick frågan om hur det var att vara kvinnlig konstnär i Berlin. Svaret blev att det på grund av bristande barnomsorg var svårare än i Sverige.

Det framkom också att det i Berlin pågår en utveckling motsatt den i Lund, när det gäller galleriverksamheten. I Berlin öppnas nya gallerier i

Cecilia Nelsson

Anna Brag

Marit Lindberg

Stefan Lundgren

centrum, vilket beror på låga hyror. I Lund tar privata hyresvärdar ut ockerhyra, vad vi kan kalla ohyra.

Samma utveckling gäller bostadslägenheterna. Vi fick veta att en 80 kvm stor lägenhet i ett äldre hus gick på 4000 kronor i månaden. Dessutom

var levnadsomkostnaderna lägre än i Sverige. Allt detta sammanlagt gjorde att det blev gynnsamt för en kulturarbetare att leva på sin ofta låga inkomst.

GÖTE BERGSTRÖM

Ett kvarts sekel är en respektabel ålder för en tidning av VB:s slag, men det utgör också en stor del av en människas liv. Det är svårt att korrekt föreställa sig, hur man själv levde och tänkte för 25 år sedan, även om läsning av gamla brev och dagböcker kan ge en – ibland nästan chockartad – inblick i en tid som nu känns mycket främmande.

Härliga tider, strålande tider

När VB föddes hösten 1975, hade vi just kunnat glädja oss över det åskådliga resultatet av många års kamp. Högerdiktaturer föll som käglor – Grekland, Portugal, Etiopien, Spanien – och den 30 april 1975 hade FNL äntligen tagit makten i Saigon/Ho Chi Minh stad. USA var illa vingklippt efter såväl debaclet i Sydostasien som sin moraliska bankrutt i samband med Watergate-skandalen och president Nixons fall. Det är knappast förvånansvärt, att Västeuropas vänster trodde sig stå inför sin skördetid. Jag var inte klokare själv. I dag, 57 år gammal, bättre historiskt bevandrad och allt mer cynisk, ser jag 80-talets höger-backlash som närmast ofrånkomlig, men när det begav sig trodde vi faktiskt i ungdomligt oförstånd att vänstervägen skulle rulla på i oändlighet.

Också i Lund var det skördetid. Vpk hade långt om länge fått en fast fot i kommunen, Lunds Kommunistiska Blåsorkester (nu Röda Kapellet) spelade hellre än bra, och det var dags att starta en egen lokaltidning. Om detta har andra berättat, och jag har ingenting att tillfoga, för jag var inte med. Jag hade just, liksom så många andra inom 60-talsvänstern, lätt omtumlad efter det tidiga 70-talets många politiska skeppsbrott, försiktigt börjat närma mig Vpk – en organisation som efter sina grova politiska missbedömningar under det sena 60-talet åtnjöt föga prestige i våra kretsar.

Efter hand gick jag den då obligatoriska marxistiska grundkursen och blev sympatisör – men heller inte mer. Jag kände fortfarande stor skepsis gentemot Partiets oförmåga att helt frigöra sig från Öststatskommunimen och avstod därför i det längsta från medlemskap. Och det är här VB på allvar kom in i mitt liv. Några år var jag tämligen trogen lösnummerköpare; i början av 80-talet tog jag nästa steg och blev prenumerant.

Akademiskt småelak

Jag tror inte man skall underskatta VB:s betydelse under dessa år just för oss som inte var medlemmar i Partiet. Ny Dag fann jag alltför tråkigt för att läsa, men VB med sin akade-

miskt lättsamma och småelaka framtoning presenterade en politisk linje som var uppfriskande fri från partidogmatism av alla de slag. När jag under dessa år ställde upp för Partiet – som musiker, valarbetare, tivoliare och annat – var det just för den öppenhet som VB representerade, inte för rikspartiets tristess.

Och därmed har jag osökt kommit in på en aktuell debattfråga: den s.k. Lundalinjen. För nyare medlemmar, som nog mest uppfattar denna sin mer eller mindre antikverad, intolerant ortodoxi med föga förankring i dagens verklighet, är det viktigt att påpeka, att Lundalinjen från början tvärtom representerade ett friskt och välmotiverat motstånd mot den då etablerade partilinjens. I VB:s spalter framgick det med all önskvärd tydlighet, att en kommunistisk samhällssyn inte nödvändigtvis behövde innebära oreserverat stöd åt korrumperade partier och regimer i Öst. Medarbetare som Ulf Nymark gick till oförskräckta frontalangrepp mot kvarlevande drag av stalinism inom Partiet, och Lundalinjen utgjorde fortfarande ett progressivt inslag i partidebatten.

Närkontakt av tredje graden – som aktiv skribent – nådde jag först i januari 1990, i samband med den politiska villervallan kring realsocialismens sammanbrott. Till min häpnad fann jag, att många av dem som så länge funnit det helt acceptabelt att dela kommunist-namnet med de suspekta regimerna i Öst inte längre ville använda det, så vi äntligen slapp förknippas med dem. Avhopen, ursäkterna och bortförklaringarna (inte minst i VB:s spalter) blev lika vanliga som pinsamma. Europas vänster förlorade mycket i trovärdighet genom sin defensiva attityd under dessa omvälvningar. Vi missade en historisk chans att ta det politiska initiativet.

Ignorerande förnyare

I detta läge fann jag mig plösligt ha blivit VB-skribent. Under mer än två år skrev jag flitigt och njöt av detta nya medium, där pressläggningen inte (så som jag annars är van) tar ett par år eller mer: det man skriver på måndagen rasslar tryckt ned i brevlådan på fredagen. Euforin över skrivandet och entusiasmen över VB som politiskt medium svalnade dock efter hand, då jag insåg att "Förnyarna" helst bemötte varje form av kritik genom att ignorera den.

Men VB behöll en plats i mitt hjärta. Envis, elak och alltid beredd att öppna sina spalter för de mest inoportuna åsikter, utgör den en ovärderlig säkerhetsventil. Efter några år av

relativ tråkighet har tidningen åter stigit fram i hetluften under det senaste årets politiska kamp. Utan VB är det högst osäkert, om Lundaaavdelningens medlemmar alls fått en bild av styrelsens tummande på de demokratiska spelreglerna och därmed kunnat återställa ordningen på det extra årsmötet i september.

VB och Stiftstidningen

Hemma är det två tecken som visar att nu närmar sig slutet på veckan: Veckobladet och Göteborgs Stiftstidning. Veckobladet har vi prenumererat på sedan 1976 och Stiftstidningen sänder svärmor resp. mormor till familjen i ett förtvivlat försök att leda in oss på den rätta vägen.

Båda bladen har samma upplägg, och skribenter som uthålligt lämnar uppskattade bidrag decennium efter decennium. Det ger stadga och trygghet åt läsaren. Båda har minimalt med annonser.

Man kan t.o.m. finna vissa likheter i innehållet. Stiftstidningen har Luther och Schartau som andliga ledare och man kritiserar fränt ärkebiskopen och Svenska kyrkans ledning för brist på bibeltrohet; att jämföra med Marx och Wigforss som förebilder för Veckobladet och dess ibland förekommande kritik av partiets ledning. Titlar i Stiftstidningen som "Ett rätt medborgarsinne ger överheten vad överheten tillhör" och "Ett rätt medborgarsinne ger medmänniskorna vad dem tillhör" skulle kunna passa i en skrift om Vänsterpartiets skattepolitik.

Även tillsynes småsaker kan förstoras till ödesdigra frågor så som visas i Veckobladets debatt om huruvida en förtroendevald v-person bör åka tåg eller bil till sina förrättningar eller som i Stiftstidningens fall huruvida

Så måtte VB leva vidare! Det är förvisso illa ställt med ekonomin, men nya pennor och nya redaktörer är ett långt viktigare realkapital inför framtiden.

ÖRJAN WIKANDER

spel på gitarr är lämpligt i Kyrkorummet.

Fler exempel kunde ges men det är förstås det mesta som skiljer de båda bladen. Stiftstidningen är sluten och mer fundamentalistisk i framtoningen. Veckobladet är mer öppet och tolerant. Stiftstidningen är 212 år gammal. Under en så lång tid kan det inte hjälpas att det begås allvarliga misstag; dess relation till tredje riket lär inte ha varit ärofull. Tiden verkar mot Stiftstidningens inställning till kvinnliga präster; vi får se när kvinnliga präster så småningom tar över tidningen. Men misstag kommer säkert också Veckobladet att ha gjort när man ser tillbaka på dess 100-årsjubileum.

Med detta vill vi gratulera Veckobladet, den enda tidning som vi läser från första till sista meningen, till 25-årsjubileet. Samtidigt vill vi hylla tidningar som baseras på en rättfärdig ideologi, som en motvikt till alla vindflöjlar och annonsblad vilka Bonnierkoncernen och andra kommersiella intressen bjuder ut.

Låt Veckobladet leva länge. Kära läsare: varför inte ta efter svärmor/mormor, lätta på börsen och skänka en prenumeration till era syskon, barn, barnbarn och vänner m.fl. Somt faller i god jord.

PER-ÅKE ALBERTSSON
ALEXANDRA ALBERTSSON

Fax från Sydkorea

På Grand Hotel i Pusan får jag del av innehållet i senaste VB. Ett försök att skissa VB:s historia. Något bör nog skrivningen korrigeras. VB var en i raden av Gunnar Sandins omöjliga idéer (en annan var en röd blåsorkester), som alla insåg inte skulle gå att genomföra.

Vi var dock några som förbarmade oss över Gunnars idé och på vår vind på Adelgatan 11 samlades Gunnar, Monica Bondeson och Ulrika Jakobson (hoppas jag nu inte minns fel). Vi beslöt oss för att göra ett försök och VB får väl fortfarande betraktas som en försöksverksamhet.

På första VB-numret var huvudet rött med utsparat bokstaver i vitt. Redan till andra numret hade vi ändrat till det nuvarande huvudet. Vi tryckte (i början tryckte VB-red. själv) faktiskt huvudet en gång i grönt. I samband med Vänsterns Vårpromenad. Alltså inget försök till flirt med Miljöpartiet, om nu någon instinktivt osäkrar den ideologiska revolvern.

Pusan 4 nov.

LARS BORGSTRÖM

VECKOBLADET Svartbrödersg 3, 223 50 Lund. Prenumeration: 200 kr per år. Ins. på postgiro 1 74 59-9. Ansv. utgivare: Monica Bondeson. Sättning och lay-out VB-red. på Vänsterpartiet Svartbrödersg. 3. måndagare. kl 19. Manus lämnas på lokalen, tel 13 82 13, fax 123 123, e-post vp@lund.mail.telia.com Eftertryck av text tillåtes om källan anges. Bilder är upphovsmannens egendom. Red. förbehåller sig rätten att korta insänt material. Tryck: KFS AB, Lund.

HAR DU FLYTTAT? Skicka in hela adressdelen till Veckobladet (Se ovan).
NY ADRESS.....

Begränsad eftersändning.
Vid definitiv adress-
ändring sänds tidningen
i retur till Veckobladet.

Solmagnetismen troligare orsak till avhoppen

I höst har en helt oväntad trötthet drabbat ett antal fram till nu (eller tidigare) framträdande kommunalpolitiker. Först Kajsa Theander, därefter Roland Andersson och senast (men förmodligen inte sist) Sven-Bertil Persson. I varje fall är det den förklaring som partiföreträdarna gick ut med i ett pressmeddelande. (Och som för övrigt en av partiföreträdarna i en intervju för Sydsvenskan står kvar vid någon vecka senare.) Sten Henriksen ansluter sig i VB 33 till denna förklaring.

Att förklara trios avhopp med "trötthet" är korrekt. Men inte i den bemärkelse som partiföreträdarna och Sten tror, eller snarare låtsas tro, dvs. trött på politik i allmänhet. Däremot märker man tydligt av deras uttalanden i samband med att de lämnar partiet, att de är trötta på att se partiet i allmänhet och lundaorganisationen i synnerhet återfalla till tidigare positioner. Positioner som inte bara de, utan också med stor sannolikhet väljarna trott att partiet hade lämnat för alltid.

Lämnade (v) k-et?

Så här skriver Sven-Bertil i sin utträdesanmälan (som egendomligt nog aldrig publicerats i VB. Den finns dock utlagd på min hemsida: www.nymark.nu): "När partikongressen 1990 beslöt att jag, tillsammans med 10-15 000 andra skulle lämna Vänsterpartiet kommunisterna och istället bli medlemmar i Vänsterpartiet glädde det mig mycket. ... Nu, 10 år senare, är jag inte så säker längre, om Vänsterpartiet gjorde det. Lämnade k-et, alltså! ... Många (alltför många) av kongressens beslut var "noll steg fram, två tillbaka." Sven-Bertil hänvisar också till situationen i Lund och den "nya politiska majoriteten"

Mindre förklaringsvärde

Roland Andersson säger (VB 29): "Senaste partikongressen visade att de bakåtsträvande krafterna kommit i

majoritet. Svårast är emellertid det som händer lokalt. Skånedistriktet tillhör landets mest traditionalistiska. Nu har lundaorganisationen rättat in sig i ledet."

Kajsas motiveringar är snarliga. Det finns ingenting i de avhoppades uttalanden som tyder på att de skulle vara trötta på politik. Ett tydligt uttryck för att de gärna fortsätter sitt politiska arbete är att Sven-Bertil "gärna/stannar/kvar som ersättare i Barn- och skolnämnd" och att Roland fortsätter i fullmäktige. Se där, tröttare än så är de inte! Och den som lyssnade till Rolands kraftfulla och engagerade inlägg i t.ex. fullmäktiges budgetdebatt inser lätt det absurda i att sätta stämpeln "trött och utsliten politiker" i Rolands panna. Allmän politisk trötthet har sålunda mindre förklaringsvärde än t.ex. höstens kraftiga solmagnetism. Jag tycker dessutom att det är en allvarlig förolämpning och direkt kränkande mot de tre att avfärda deras avhopp med "trötthet".

En tyst majoritet

De som nu försöker förklara de "tunga" kommunalpolitikernas avhopp med att de känner sig orkeslösa på grund av långvarigt dagligt slit i kommunalpolitiken sprider - medvetet eller onedvetet - dimridåer över v-scenen i Lund. De försöker dölja den kris som v-Lund befinner sig i. En kris som har sitt ursprung i att partiorganisationen nu fått en traditionalistisk majoritet. Till råga på allt är det en majoritet som är tyst. En majoritet som inte alls eller bara i undantagsfall (och då närmast i förbifarten; se t.ex. K.-H. Jonssons panegyrik i VB 31 över partiets förfallna som Stalinvasall) gör öppet uttalande ideologiska och politiska positionsmarkeringar.

Att den nygamla majoriteten försöker att redovisa sina avsikter tyder dessvärre på att man saknar intresse av att lösa krisen i organisationen på politisk väg. I stället sitter man förnöjt och iaktar hur den organisatoriska "lösning" man föredrar sakt men säkert håller på att förverkligas alldeles av sig självt: lundalinjens anhängare droppar en efter en iväg från partiet.

Väljarna är inte dumma

En lokalorganisation i politisk kris, en lokalorganisation som hellre blickar bakåt än framåt vinner knappast nå-

got val. Den nygamla majoriteten tycks vara villig att offra en möjlig rödgrön seger i 2002 års kommunalval för att förverkliga sitt mål: att eliminera resterna av den för dem så förhatliga lundalinjen. Deras förhoppning är att väljarna inte ska notera att lundalinjen numera är intill förväxling lik partilinjens, som den uttolkas av t.ex. Gudrun Schyman.

Denna förhoppning lär dock dessbättre komma på skam. För (detta kan också ses som en sidoreplik i den pågående "dum-debatten" i VB): Väljarna är - tack och lov - inte dumma!

ULF NYMARK

Budget i balans

Angående artikeln om "Generationernas dialektik" i förra VB. Robert Nilsson har naturligtvis rätt i vissa delar av karaktäristiken. Till Roberts strikt materiella generationsskillnader skulle man kanske också kunna lägga att åldern ger såväl kunskap och erfarenhet, men också ofta en tendens till försöffning och svårighet att tänka nytt. Icke-ålder skulle då innebära motsatsen. Men som en äkta "idylliker" anser jag att alla människor av god vänstervilja kan samarbeta i vårt parti.

Jag hängde dock upp mej på en mening i Roberts artikel. Ett exempel på vad en bred och folkig vänsterrörelse bör våga göra sägs vara att "lägga obalanserade kommunalbudgetar". Det finns åtminstone tre stora problem med detta exempel.

Det ena är att man då föreslår någonting som en svensk kommun faktiskt inte får besluta. Kommunalbudgetar skall idag enligt lag vara i balans, och ekonomiska sanktioner väntar den som inte följer detta.

Det andra är att det inte är någon långsiktigt bra idé ur vänsterperspektiv att låna till den kommunala driftsbudgeten. Vad som lånas måste så småningom betalas tillbaka. En lundsensisk kommunalman som bl.a. brukar skriva bekännelser i denna tidning har jämfört det med att kissa i byxorna en kall vinterdag: det värmer för stunden men blir etter värre sedan. Detta är naturligtvis helt korrekt. Man vämnar inte den offentliga verksamheten genom att bygga luftslott, som sedan måste monteras ned.

Det tredje problemet har att göra med om den folkiga vänsterrörelsen vill påverka politikens innehåll eller

ej. Ett parti som ställer ofinansierade förslag blir på sikt inte taget på allvar, varken av samarbetspartier eller av det folk det säger sig vilja representera. En direkt parallell kan dras till de unga moderater som i Lunds fullmäktige väcker förslag om kraftiga tokfinansierade skattesänkningar. De uppfattas inte så mycket som ett faktiskt nyliberalt hot. Tanken går istället till något sorts ideologiskt varieténummer, förutsägbart in i minsta detalj, en skräckblandad förväntan inför clownernas intåg.

Vi behöver ständigt förnya och förbättra vår kommunala politik. Vi måste dock vara noga med att göra det på ett sådant sätt att vi dels är trovärdiga, att våra förslag faktiskt går att genomföra, dels att vi vämnar om de goda relationerna med våra samarbetspartier, så att vi tillsammans med dem kan utgöra ett regeringsalternativ i Lunds kommun.

MATS OLSSON

MÖTE MÖTE

KOMMUNALPOLITIK
Måndag 20/ kl. 19.00. Beredning av kommunfullmäktige.

VÄNSTERPARTIET
Se särskild notis s. 11
RÖDA KAPELLET

Röda Kapellet. Sö. 19.11 kl. 12.12 avfärd från Lund C till Landskrona (Gunnesbo 12.15). Vägvisare möter till Folkets hus, genrep. där kl. 13, nr 16, 25, 33, 180 och 359. Spel i Joe Hill-programmet kl. 14. Sen lunch och därefter Bellmanrep. med Joakim: 313 och 379-381. Åter Lund C senast 19.43. Ingen kvällsrep. i Lund.

VECKOBLADET

Redaktör för detta nr Gunnar Sandin, för nästa Rune Liljekvist. Flera intressanta bidrag fick inte plats denna gång, bl.a. en intervju med Jenny Lindahl Persson.

Manus sänds per post till:
Veckobladet, Svartbrödersgatan 3, 223 50 Lund. Måndag senast 18.00 till fax 046-12 31 23. Manus mottages även som e-brev: vp@lund.mail.telia.com eller 3,5" diskett. Obs! RTF-format.

Telefon till redaktörerna:
Rune Liljekvist 046-211 50 69
Robert Nilsson 046-39 79 02
Gunnar Sandin 046-13 85 99
Vid utebliven tidning ring:
Cecilia Wadenbäck 046-13 82 13